

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 16

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Sayı: 16

Şubat 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ak Basımevi (Tel: 244 58 16)

Aylık dergi. Fiyatı: 12.000 TL.

Yıllık abone bedeli :

1993 yılı için 12 sayı: 120.000 TL.

Taahhütlü: 168.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Zeycan Güleç

Merhaba!

Orta sayfalarımızı ayırdığımız Fındıkfaresi'ne gönderdiğiniz öykü ve şiirler bizi çok mutlu ediyor. Biliyorsunuz, Fındıkfaresi, Kırmızıfare abonelerinin çalışmalarından oluşuyor. Bizde fotoğrafınız varsa fotoğrafınızı da koyuyoruz. Bu da demektir ki, bize yayımlanmak üzere çalışmalarınızı gönderdiğinizde, eğer daha önce yollamadıysanız, fotoğrafınızı da göndermelisiniz.

"Kardeşten Kardeşe Abonelik" kampanyamıza katılan Ankara'dan sevgili abonemiz **Ayşe Başak Vural** ve arkadaşlarına, İstanbul'dan yazarımız **Aytül Akal**'a ve Almanya'dan **Sevim Sevinç**'e, Van'ın Başkale ilçesindeki 7 ilkokuldaki çocuklar adına, İstanbul'dan **Esra Ulaş** ve yazarımız **Gülsevin Kırıl**'a da Dalyan ilkokulu ve Çocuk Dostları Derneği'ndeki çocuklar adına teşekkürler.

Kırmızıfare'yi sizin adınıza ulaştırmamızı dilediğiniz kişi veya kuruluşlar varsa, veya abonesinin bizim tarafımızdan belirlenmesi koşuluyla böyle bir armağan abonelik vermek isterseniz bizi arayabilirsiniz.

Kırmızıfare

İçindekiler

Bir Başka Tepeden	<i>Yahya Kemal</i>	
3		
Garip Bir Masal	<i>Gülsevin Kırıl</i>	4
Gökyüzündeki Tuhaf Delik	<i>Dilek Aykul Bishku</i>	6
Hüsamettin Bey'e Çilek Dokundu	<i>Fatih Erdoğan</i>	12
Bana Bir Rüya Ver	<i>Aytül Akal</i>	15
Fındıkfaresi		19
Onu Seviyorum (5)	<i>Fatih Erdoğan</i>	23
Aahia'nın Doğum Günü	<i>A. A. Milne</i>	24
Eve Dönüş	<i>Halûk Cengiz</i>	33
Geyiğin Boynuzlan	<i>Cemal Erten</i>	38
Bir Kitap Bir Yazar		40

BİR BAŞKA TEPEDEDEN

Sana dün bir tepeden baktım aziz İstanbul!
Görmedim gezmediğim, sevmediğim hiçbir yer.
Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul!
Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer.

Nice revnaklı şehirler görülür dünyada,
Lakin efsunlu güzellikleri sensin yaratan.
Yaşamıştır derim, en hoş ve uzun rüyada
Sende çok yıl yaşayan, sende ölen, sende yatan.

Yahya Kemal Beyatlı

1884'te doğan şairimizin asıl adı Mehmet Agah'tır. Çocukluğunu Üsküp'te babaannesinin çiftliğinde geçirmiştir. İlk ve ortaokulu Üsküp ve Selanik'te okuduktan sonra liseyi İstanbul'da okumuştur. Daha sonra Paris'e gitmiş, fransızca öğrendikten sonra Siyasal Bilgiler okuluna girmiştir. 1912 yılında yurda dönüp Darüşşafaka'da edebiyat ve tarih dersleri vermiş, 1915'te

üniversitede Uygarlık tarihi dersleri

vermeye başlamıştır. 1923'te Urfa

yahya

Kemal Beyatlı (1884-1958)

milletvekili olarak meclise girmiş, çeşitli

elçilik görevlerinde bulunmuştur. Yahya Kemal Beyatlı 1958 yılında

ölmüştür. Kitaplarının tümü ölümünden sonra yayımlanmıştır: **Kendi Gök Kubbemiz, Eski Şiirin Rüzgarıyla, Rubailer, Hayyam Rubailerini Türkçe Söyleyiş.**

Sayfamıza aldığımız şiiri besteci Münir Nurettin Selçuk tarafından bestelenmiştir. Bu şiirde yer alan bazı eski sözcüklerin anlamları şöyledir:

aziz: çok değerli,

revnaklı: parıltılı,

efsunlu: büyü

BİR VARMIŞ, bir yokmuş,
Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde.
Pireler berber iken,
Develer tellal iken...

Saçım uzadı, berbere gittim.
Pire, hoplaya hoplaya kesti

Garip

saçımı.
Çok çirkin
oldu

saçım, hiç beğenmedim. Bir
güzel söylendim Pire'ye. Daha
da kızacaktım, ama sokaktaki
çocuklar, "tellal geliyor, tellal
geliyor!" diye bağıştılar.
Hepimiz fırladık dışarıya. Gelen
Deve Tellal'dı; tellaldı
ama, hem sağır, hem
dilsizdi. Takıldım
Deve'nin peşine. Ola ki,
önemliydi diyemedikleri.

Az gittim, uz gittim. Hem de
hızlı gittim. Öyle hızlı gittim ki,
Uz'a hemencecik geliverdim.
Annem de oradaydı. Beşikten
düşeceğine, takıldı peşime.
"Yatma zamanı, hadi yatağa"
diye, başladı beni kovalamaya.
Ben kaçtım, o kovaladı, ben
kaçtım, o
yoruldu,
yavaştı. Az
gittim, çok gittim. Dere tepe
düz gittim. Bir de ne göreyim?
Koskoca bir kapı, önünde bir

eşik. Öyle büyüktü ki eşik,
babam bile düşerdi. Ben
düşmedim, eşiği geçtim,
kapıya eriştim. Kapının kulpu
çok yüksekti, yetişip
açamadım. Pire Berber'i
aradım. "Ah, Pire Berber
burada olaydı, hoplayıp kapıyı
açaydı," dedim. Dememle Pire
Berber geldi, kapıyı açtı,
hopladı gitti.

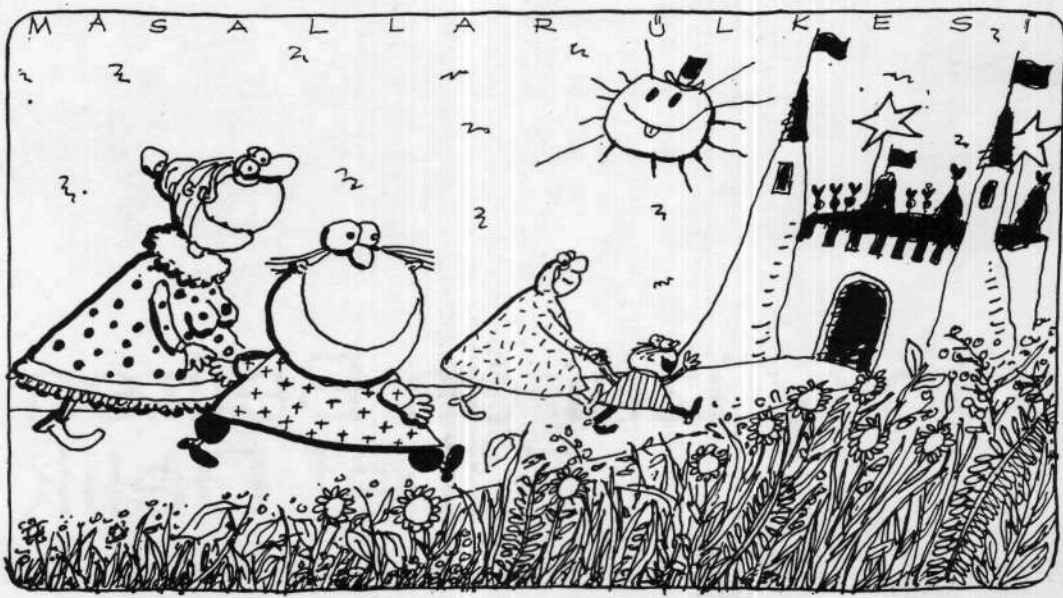
Kapının ardı, şimdiye kadar
gördüğüm en güzel yerdi.
Kapının ardı, uçsuz bucaksız
Masallar Ülkesi'ydi. Uzun uzun
gezindim. Dereler, tepeler
geçtim, başı dumanlı, karlı
dağları aştım. Hiçbir
masala giremedim.
Çocuklar gördüm, ellerinde
kitaplar. Kitapları okuyor,
yollarını buluyorlardı. Ben
okuma yazma bilmiyordum,
yolumu bulamadım. Çocuklar
gördüm,
ninelerinin
elini
tutmuş.

Masal

Nineleri, onlara tatlı tatlı yolu
gösteriyordu. "Yatağında
olaydım, ninem bana
masal anlatırdı, ben
de yolumu bulaydım."
diye ağladım. Kimse silmedi
gözümün yaşını. Ben de
vazgeçtim ağlamaktan,

Gülsevin Kırıl

Resim: Kemal Urgan

düştüm yollara. Az gittim, uz gittim. Çok, çok uzun yol gittim. Hiç, ama hiçbir masala giremedim. Canım sıkıldı, çok da yoruldu. "Ne yapsam, ne etsem, ben bu işi nasıl çözssem," diye düşünürken, Keloğlan'a rastladım. "Ona sorarım," dedim, sevindim. Keloğlan da okuma yazma bilmiyordu, üstelik, anası onu "hiç" almaya göndermişti, ama o yolunu şaşırmıştı. Durmadan "hiç alacağım, hiç alacağım" diyor, kimseyi duymuyordu. Ben düşünür, taşınırken annem bana yetiştirdi. "Hadi bakalım yatağa," dedi. Dedi ama, Keloğlan'ı duyunca, yemeğe tuz koymadığını, hem de ocakta unuttuğunu hatırladı, geri döndü.

Annem döndü, ben

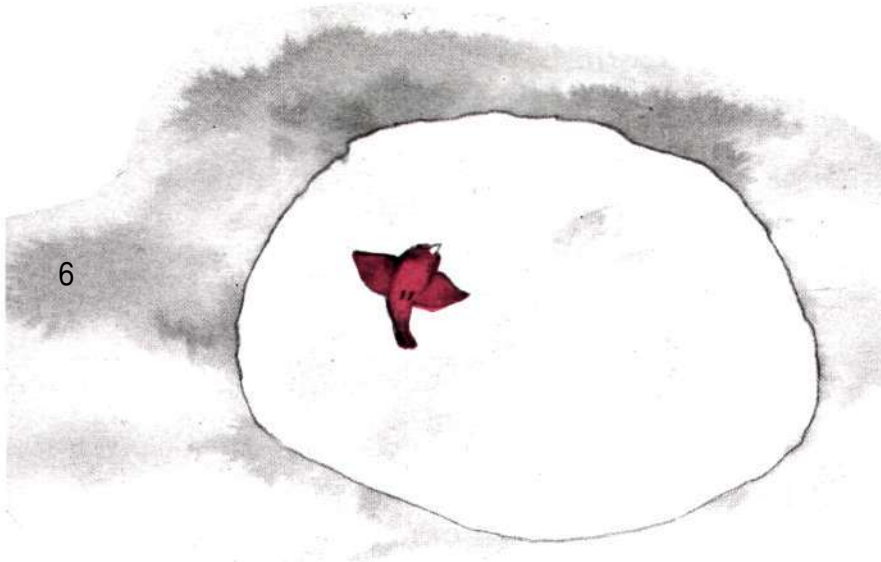
yürüdüm. Az gittim, uz gittim. Kınalı kekliklerle dost oldum, telli turnalardan haber sordum, ceylanlarla yarıştım, tek gözlü devlerle dövüştüm, serin pınarlardan kana kana su içtim. Sonunda yemyeşil, çiçekli bir ovaya vardım. Bir de ne göreyim? Bir yanda, prensle prenses birbirlerine sarılmış gülümsüyorlar, öte yanda çocuklar kerevete çıkmış, gökten düşen elmaları yiyorlar. Anladım ki, ben masalın sonuna varmışım. Çok yorulmuştum, kerevete iliştim. Elmamı yedim, uyudum. Rüyamda çok güzel bir masal gördüm.

Bir varmış, bir yokmuş,
Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde...

Gökyüzünde Beliren Tuhaf Delik

Dilek Aykul Bishku

Resimler: Betül Sayın

Bir gün, ansızın, hiç beklenmedik bir anda gökyüzünde bir delik belirdi ve küçük bir serçe bu delikten içeri düştü. Bunu gören insanlar "Ne kadar dikkatsiz bir serçe," dediler. "Uçtuğu

yere bakmadan mı uçuyor ne?" Hiç kimsenin aklına gökyüzünde bir deliğin ne aradığını sormak gelmedi. Bu delik nereden çıktı diye merak eden de olmadı.

Delik yavaş yavaş büyüdü ve birkaç hafta sonra güneye

göç etmekte olan bir göçmen kuş kafilesi deliğin içine düşerek kayboldu. "Ne kadar sorumsuz bir liderleri varmış," dedi insanlar. "Öyle haritasız, pusulasız yola çıkarsa böyle olur işte. Kuş beyni diye

boşuna dememişler." Aradan çok zaman geçmemişti ki bir çocuk uçurtmasını delikte kaybetti. Babası durumdan yakınmaya başladı ama herkes onu susturdu. "Bu kadar önemli sorunların arasında bir çocuğun uçurtması ile mi uğraşalım yani?" diye çıkıştılar. "Kendisine yeni bir uçurtma yapsın

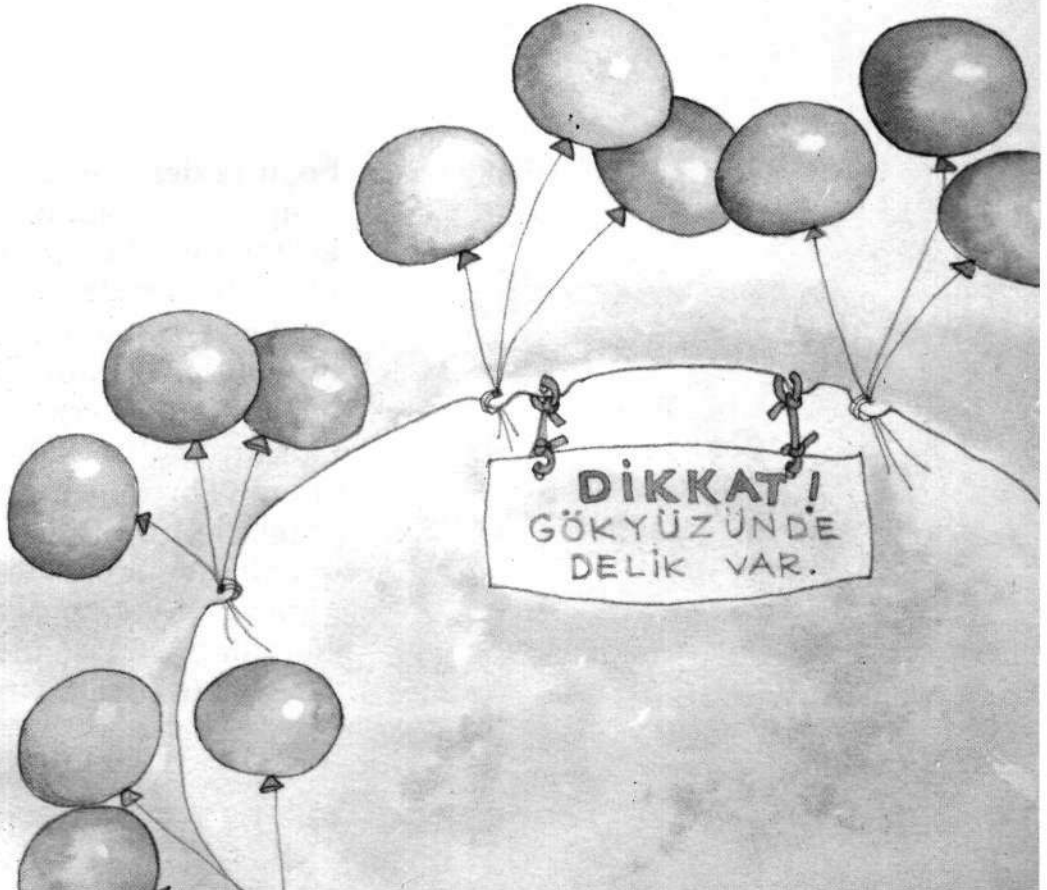

ve delikten uzakta uçursun."

Delik büyüdükçe büyüdü. Sonunda o kadar kocaman oldu ki yağmur bulutlarını yutmaya başladı. Bu duruma kaygılanmaya başlayan çiftçiler "Bir şeyler yapmak gerekmez mi?" diye sordular. "Ya tarlalarımız susuz kalırsa?" Aldıkları cevap "Yağmuru beklemeyin, borular döşeyip suyunuzu nehirden getirin, barajlardan gelen suyla tarlalarınızı sulayın," oldu. Çiftçiler kendilerine söyleneni yaptılar. Hiçbiri bu nehirlere su nereden geliyor,

yağmur olmazsa barajlar nasıl dolar diye düşünmedi.

Delik büyümesine devam etti. Sonunda uçakları da yutacak kadar kocaman oldu. Dev bir jumbo jet içindeki yolcuları ile birlikte delikte kaybolunca herkes pilotu suçlu buldu. Öfkeyle, "Pilotun kabahati," dediler. "Nasıl olur da o kadar kocaman bir deliği

görmez? Neredeyse bütün gökyüzünü kaplayacak, Görmemek için kör olmak gerek." Yine hiç kimse çıkıp da bu delik neyin nesi diye sormadı, niye böyle büyüüp duruyor, ne yapmak lazım demedi. Deliğin etrafına kırmızı balonlar koyarak "DİKKAT! GÖKYÜZÜNDE DELİK VAR." diye uyarı levhaları asmayı herkes yeterli buldu.

Sonunda delik o kadar büyüdü ki havadaki her şeyi içine almaya başladı. Zavallı kuşlar uçmaya cesaret edemez oldular, bir yerden bir yere gitmek için yürümek zorunda kaldılar. Uçaklar havaalanlarından ayrılamadılar. Havaya attıkları top delikte kaybolduğundan çocuklar top oyunlarını unuttular. Tüm bunlara karşı yine de insanlar olup bitenlerin kabahatini kuşlara ve pilotlara yüklemeye devam ettiler.

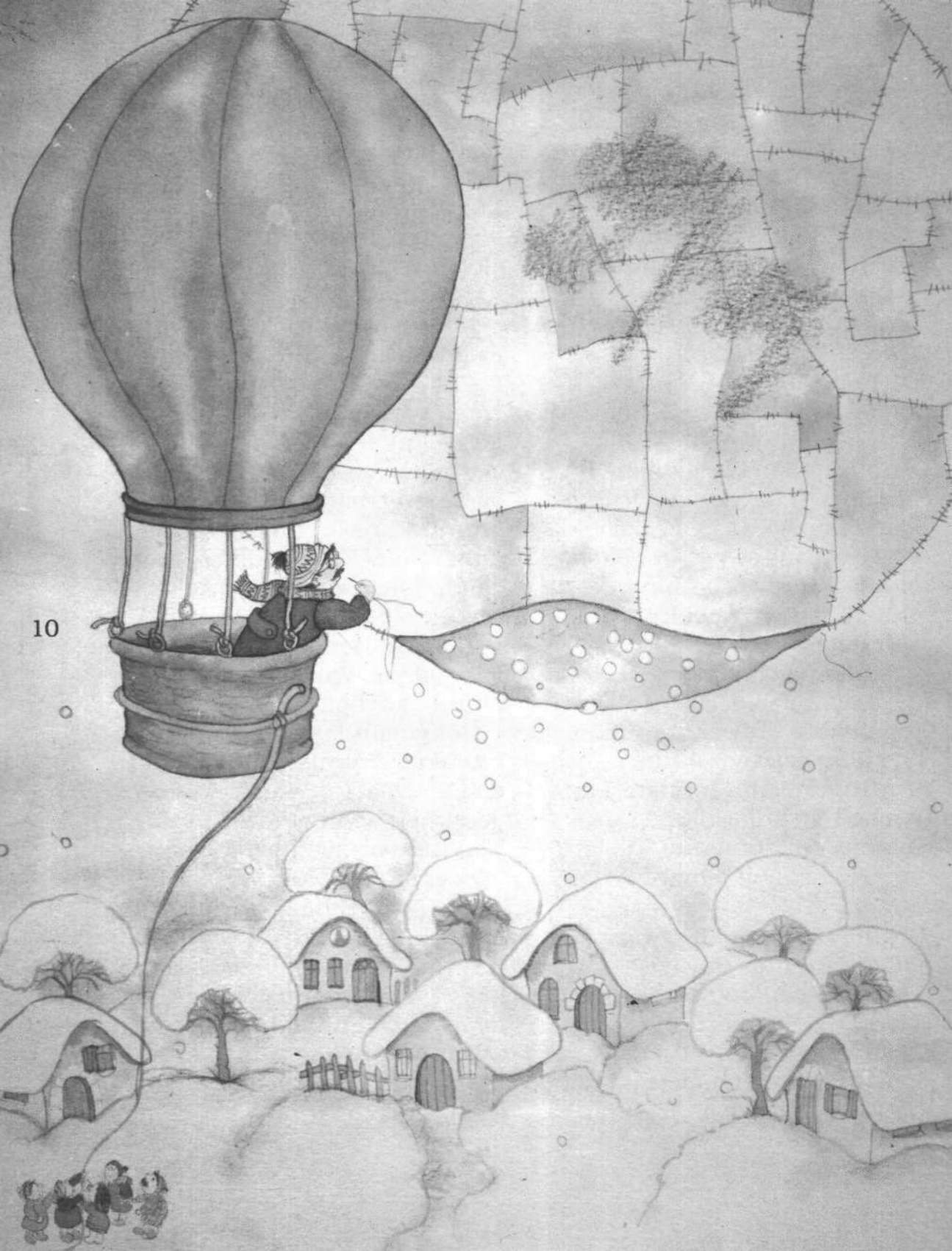
Nihayet kış geldi ve havalar soğudu. İlk karın yağışı her zamanki gibi insanlara neşe verdi. Gri renkli şehrin bembeyaz bir örtü ile kaplanması, kar tanelerinin döne döne inişi herkesin hoşuna

gitti. Çocuklar kartopu oynadılar, yokuşlardan aşağı kızakları ile kayıp keyifli kahkahalar attılar. Ne var ki kar durmak bilmeden yağmaya devam etti. Gökyüzündeki delikten aşağıya inen karın sonu gelmiyordu bir türlü. Caddeler, evler, parklar, tren istasyonları karla örtüldü. Arabalar ve trenler karın altında kayboldular. İnsanlar kar durur, ya da hiç olmazsa biraz azalır da dışarı çıkıp evlerinin önünü kürerler diye beklediler, ama nafile. Kar yağdıkça yağdı. İşte o zaman herkes büyük bir korkuya kapıldı.

"Çabuk! Hemen bir şeyler yapmalıyız. Yoksa hepimiz kar altında kaybolacağız!"

Gökyüzündeki delik o kadar büyüktü ki kimse bu kocaman deliği neyle kapatmak gerektiğini bilmiyordu. Sonunda ortaya bir terzi çıktı. "Kocaman bir yama yapalım," dedi. "Eğer hepiniz deliği örtecek kadar büyük bir yama hazırlamama yardım ederseniz ben de bir balonla gökyüzüne çıkıp deliği kapatabilirim."

Bunun üzerine tüm şehir halkı evlerindeki artık mavi kumaşları topladılar, bin bir

güçlükle belediye sarayında toplandılar. Soğuktan donmuş parmakları ile kumaş parçalarını birbirine ekleyip dikerek kocaman bir yama yaptılar. Sonra da şehrin merkezindeki alana giderek balonunu hazırlamakta olan gözü pek terzinin etrafında toplandılar.

Terzi balona en uzun ve en keskin iğneleri ile en sağlam mavi iplik makarasını özenle yerleştirdi. Karın arttığını gören insanlar "Çabuk ol... Çabuk ol!" diye telaşla bağırdılar. "Kar hızını artırdı. Çabuk olmazsan kar hepimizi yutacak!"

Terzi şehir halkının hazırladığı yamayı kaptı ve balona doğru koşmaya başladı. Ama koşarken tökezledi ve yama yere, kalabalığın ayakları altında ezilerek çamur halini almış olan karların arasına düştü. "Yıkamaya zaman yok, yamayı al ve koş!" diye bağırdı insanlar. "Ne olur durma, çabuk ol!"

Terzi ayağa kalktı ve çamurlu yamayı arkasında sürükleyerek balona ulaştı. Balonu gökyüzüne doğru yükseldiğinde meydana

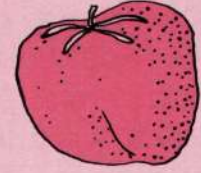
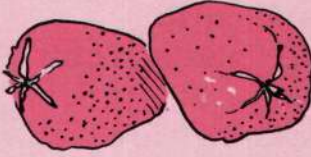
toplanmış olan şehir halkı tüm güçleri ile balonun iplerine asıldılar. Birbirlerine "Aman sıkı tutun da balon delikten düşmesin!" diye bağırdılar.

Terzi işinin ustasıydı. İğneleri ile ipliğı inanılmaz bir marifetle kullanıp yamayı yerine dikti. Kısa bir süre sonra kar durdu, etrafta tembel tembel dönerek yere doğru süz len birkaç kar tanesinden başka bir şey kalmadı. İnsanlar büyük bir sevinçle kurtuluşlarını kutlamaya başladılar ve terziyi kahraman ilan ettiler.

Böylece şehir kar altında kaybolup gitmekten kurtulmuş oldu, ama gökyüzündeki çamurlu yama öylece yerinde kaldı. Yıllar boyunca insanlar başlarını gökyüzüne kaldırdıklarında kendilerine ihmalk rlıklarını ve vurdumduymazlıklarını hatırlatan bozbulanık çirkin yamayı gördüler. Bu onlara ders oldu. O günden sonra ne denli ufak olursa olsun, vakitlice davranmak için gözlerini dört açıp yerleri, gökleri, denizleri dikkatle izlediler. Ne çare, çirkin yamadan sonsuza kadar kurtulamadılar.

Hüsamettin Bey'e Çilek Dokundu

Fatih Erdoğan

12

Zavallı Hüsamettin Bey'in başına ne geldiyse on iki yıllık komşusu bir gün pilisini pırtısını toplayıp taşıniverince geldi. Eh, kiracılık olunca taşınmak gerekli oluyor arasıra. Hüsamettin Bey bunu zaten bekliyordu. Ama hep diyordu ki:

"Komşucuğum, gideceğine pek tabii ki üzülüyorum, ama senin yerine kimin geleceği konusu beni öyle endişelendiriyor ki..."

Sonunda Hüsamettin Bey'in yeni komşusu çıkageldi. Bağırış çağırış, takır tukur, şangır şungur, tangur tungur... diye sesler çıkararak taşındılar. Gerçekten de Hüsamettin Bey taşınanların çok kalabalık olduğunu sanmıştı, ama gürültüler sona erip de herkes yoluna gidince,

bir de baktı ki taşınan yalnızca beyaz tenli, kırmızı yanaklı bir hanımcık. Adı da Çilek Hanım!

Hüsamettin Bey ne yapacağını bilemedi önce. Çünkü Hüsamettin Bey yalnız yaşayan bir adamdı ve yanına kendisiyle yarenlik edecek, yine kendisi gibi yalnız yaşayan bir erkek komşu gelmesini yeğlerdi. Bu Çilek Hanımla ne tavla oynayabilir, ne de ülke sorunları hakkında fikir yürütebilirdi. Canı sıkıldı. Çilek Hanımla ilgilenmemeye karar verdi. Hattâ biraz daha düşününce içi karardı ve Çilek Hanım'a düşmanlığa benzer duygular geliştirdi yüreğinde.

Hüsamettin Bey her sabah ekmek ve gazete almaya çıkardı. Kırk yıldır değiştirmedeği gazetesinin yanısıra yarım da ekmek

alırdı. Bu hiç değişmezdi. Hüsamettin Bey'in şimdiye kadar bir bütün ekmek aldığını gören olmamıştı. Konukları gelip de, daha çok ekmek gerektiğinde Hüsamettin Bey yine bütün bir ekmek almaz, iki yarım ya da üç yarım ekmek alırdı.

O sabah yine bakkala gitmek üzere evden çıktı. Çıkar çıkmaz da onu gördü. Çilek Hanım kapısının önünü süpürüyordu. Canı sıkıldı Hüsamettin Bey'in. Şimdi, selam verse bir türlü, vermese bir türlü. Ama bir gün önceki düşündüklerini anımsayınca kararını pekiştirdi: Selam melam yok!

Dimdik ileriye bakarak Çilek Hanım'ın yanından geçmeye başladı. Çilek Hanım onun kararlı ve soğuk bakışlarını görüyor olmalıydı, çünkü süpürmeyi bırakmış onu izliyordu. Hüsamettin Bey

geçerken Çilek Hanım bir söz söyleyecek diye sıkıntıyla terledi. Bu arada biraz kızardı da. İyice yakınından geçiyordu Çilek Hanım'ın, öyle yapmak zorundaydı. Şimdi neredeyse bir kol uzatımı yakınındaydı. Hüsamettin Bey'in kalbinin

GÜP GÜP diye atışını neredeyse ilerdeki bakkal bile duyacaktı. Birden omzuna bir şeyin değdiğini hissetti Hüsamettin Bey. Başını çevirdi. Çilek Hanım gülümsüyordu. Hüsamettin Bey şaşkına döndü.

Ne diyeceğini bilemedi. "Dokunma bana!" diye parladı ve koşarak bakkala girdi.

Bakkal onun kıpkırmızı yüzünü görünce şaşırdı. "Ne oldu Hüsamettin Bey? İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiim iyiim," dedi Hüsamettin Bey, "çilek dokundu da..."

"Dokunur, dokunur," dedi bakkal, "geçen gün bana da

dokunduydu."

Hüsamettin Bey irkildi.

"Size... Size de mi dokundu?"

"Tabii ya," dedi bakkal, "ben de böyle kıpkırmızı olmuştum. Hattâ, bizim küçük oğlana da dokunduydu da, yavrucağın yüzü pençe pençe kızardı, ateşler içinde yattı kaç günler..."

Hüsamettin Bey aklını oynatacak gibiydi. Bu kadın böyle çoluk çocuk demeden herkese dokunuyor muydu? Dokunarak ne yapmak istiyordu?

O sırada yandaki kasap içeri girdi. Hüsamettin Bey'i görünce endişelendi. "Ne o Hüsam Abi? Neyin var?" Yanıtını bakkaldan aldı: "Çilek dokunmuş."

"Vah vah geçmiş olsun," dedi kasap, "çilek öyledir, insan dikkatli olmalı. Belli yaşlara gelince bazı şeylerden insan uzak durmalı. Çilek de bunlardan biri..."

Zavallı Hüsamettin Bey iyice yerin dibine geçti. "Ben yaklaşmadım, o bana dokundu, inanın benim suçum yok," diye çırpındı.

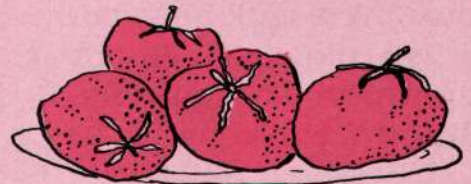
Bakkal ve kasap sözleşmişler gibi, "Haydi gidip yat, çilekten de uzak dur," diyorlardı

ısrarla. Hüsamettin Bey bir türlü derdini anlatamadı. Hızla evine koştu yatağının içine girdi. Zangır zangır titriyordu. Sayıklayarak uykuya daldı. Uykusunda, "Ben ona değil, o bana dokunduuuu!" diye haykırdı.

Mis gibi bir çorba kokusuyla uyandı. Giysileri çıkarılmış, pijamaları giydirilmişti. Başucundaki çorbayı önüne alıp kaşıkladı. Kendini çok iyi hissediyordu. Birden karşısında onu gördü. Çilek Hanım kendisine gülümsüyordu.

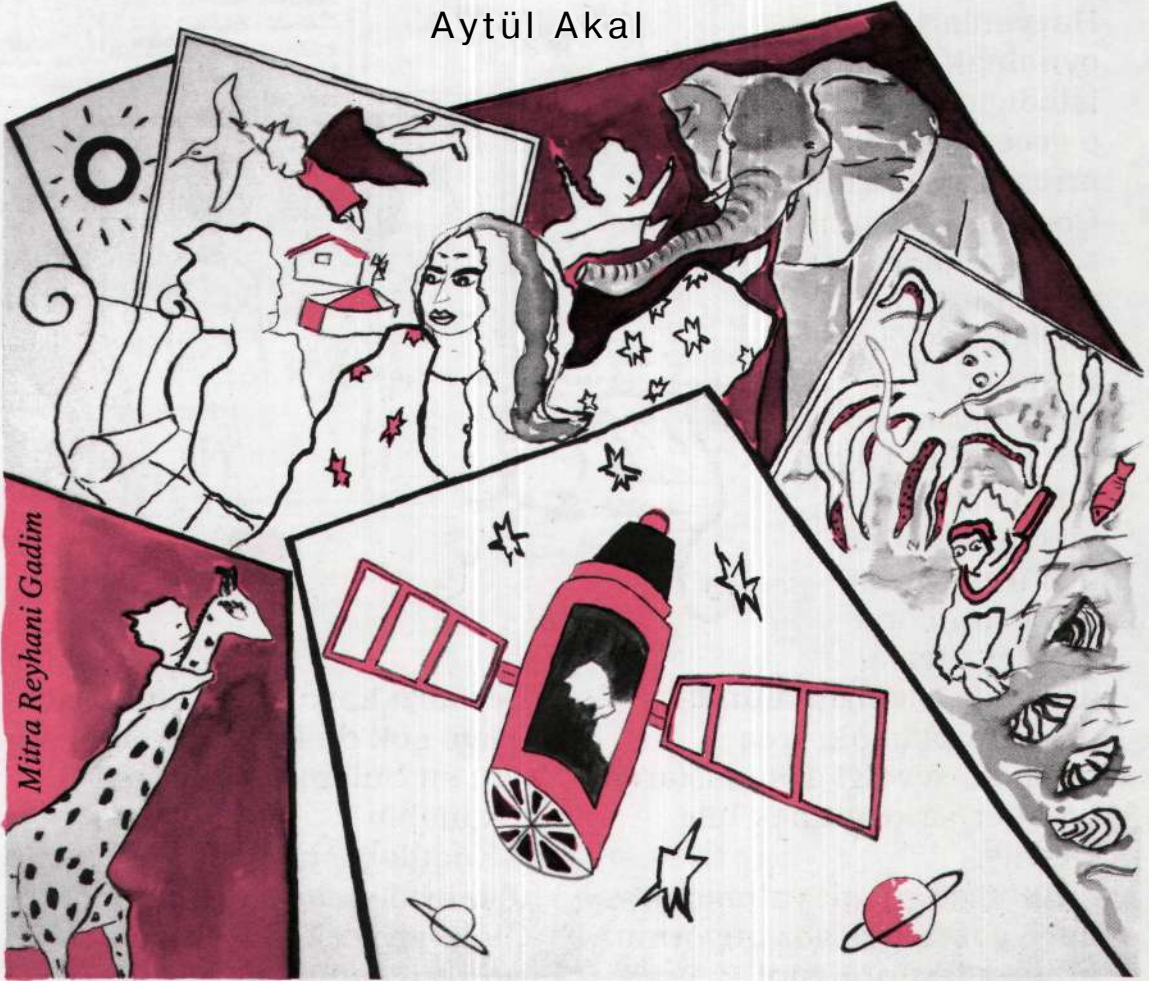
"Bana kızmadınız, değil mi?" dedi Hüsamettin Bey'e, "dün çok hasta görünüyor dunuz, ben de bir tas çorba getirmeyi uygun buldum. Komşu komşuya böyle günlerde gereklidir, diye düşündüm."

Hüsamettin Bey önceki günü tam olarak hatırlamıyordu. Bunun için Çilek Hanım'ın çorbanın yanına koyduğu kremalı çileği birer birer yiyip, saplarını tabağın kıyısına koydu.

Bana Bir Rüya Ver

Aytül Akal

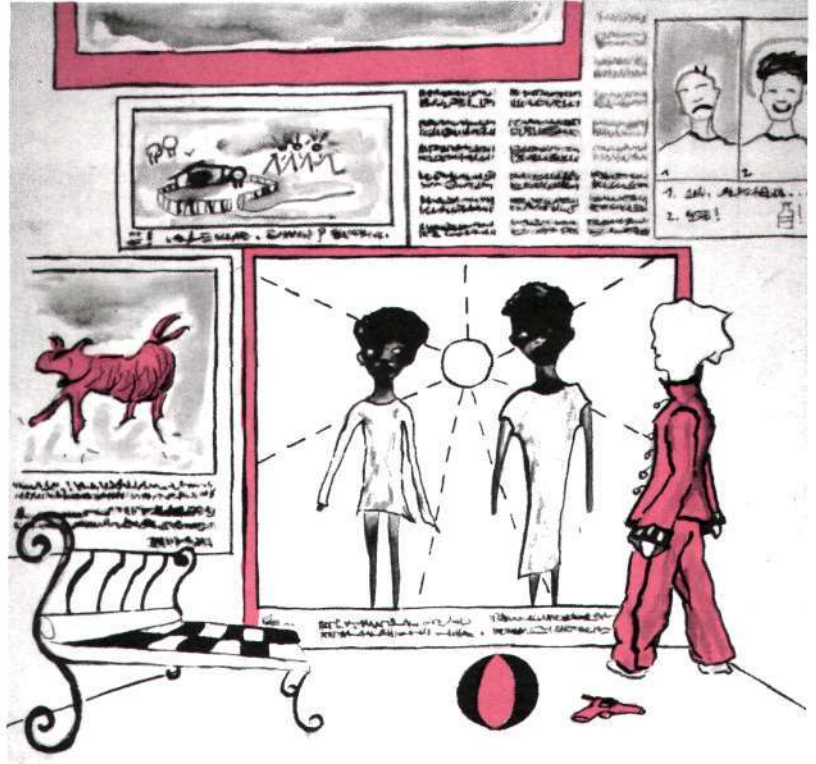
Küçük çocuk her gece iyi geceler dileyip yattığında, annesine seslenirmiş.
"Anneciğim, bana bir rüya verir misin? Bu gece rüyamda ne göreceğim?"

Karlı kış gecelerinde annesi
ona özlediği sıcak güneşi ve

mavi denizi hediye edermiş. Yıldızların en parlak olduğu yaz gecelerinde ise, çocuk en çok gökyüzünde uçmayı severmiş. Çocuk rüyasında bazen kollarını çırparak uçar, bazen uzay gemisine binip gökyüzünde dolaşmış.

Küçük çocuk hayvanları da çok severmiş. Hayvanlarla oynamak istediğinde, annesi o gece ona rüya ormanını verirmiş. Çocuk rüyasında sabaha kadar maymunlarla birlikte ağaçlara tırmanır, zürafaların boynundan kayar, filin hortumuyla yüksek atlama oynamış. Annesinin ona verdiği rüyalar arasında, denizin altında midye toplamak, trene binmek, sevdiği arkadaşlarıyla beraber sirke gitmek bile varmış.

Bir gece çocuk yatmadan önce gazetelere göz atıyormuş ki, ne görsün! Kendi yaşlarında kapkara ve kupkuru iki çocuk, bir resim içinden kendisine bakıyor. Gözgoze gelmişler. Küçük çocuk, resimdeki çocukların neden kapkara olduğunu merak edip sormuş. Resimdeki çocuklar, "Güneş çok sıcak.

Derimizi kavuruyor," demişler. "Hem çok da kirlendik. İçmek için su bulamazken, nasıl yıkanalım?"

Küçük çocuk şaşırmış. "Sizin ülkenizde market yok mu? Gidin yiyecek alın. Su alın. Ne isterseniz alın, yeyin," demiş. İki kara ve kuru çocuk, "Bizim ülkemizde market yok. Satacak yiyeceğimiz yok. Alacak paramız da yok. Toprağımız kurak, ağaçlarımız kuru. Hayvanlarımız açlıktan hastalıklı," demiş.

Küçük çocuk bakmış, iki

kara ve kuru çocuğun durduğu resimde gerçekten hiç ağaç yok. Çiçekler yok. Otlar bile yok. Yalnızca iki kara ve kuru çocuk, kocaman gözleriyle ona bakıyor ve onunla konuşuyormuş.

Küçük çocuğun canı çok sıkılmış. O gece rüyasında ne gökyüzünde uçmak, ne deniz altında dolaşmak, ne arkadaşlarıyla eğlenmek istiyormuş. Annesine iyi geceler diledikten sonra, "Bu gece rüya istemiyorum anneciğim," demiş. "Rüyamda nereye gideceğimi biliyorum."

Çocuk gözlerini kapatır kapatmaz, hemen bir uçağa atlamış ve o iki çocuğun olduğu ülkeye ulaşmış. Onlara, cebinden çıkardığı yiyecekleri vermiş. Kızarmış tavuklar, pirzolalar, havuçlar, elmalar, üzümler... Sonra çikolatalar, şekerler... Cebini boşalttıkça boşaltıyor, ama içinden çıkanlar bir türlü tükenmiyormuş. Küçük çocuk bu rüyadan çok hoşlanmış. Bu kez,

güneşten korunmaları için üzerindeki giysisini çıkarıp onlara vermiş. Bakmış, çıkarttığı giysinin altında bir giysi daha... Onu da çıkarıp vermiş, altında başka bir giysi... Üzerindekileri çıkarttıkça, altında başka yeni giysiler buluyormuş.

İki kara kuru çocuk önce karınlarını doyurmuşlar, sonra giysileri giymişler. Küçük çocuğa teşekkür edip, "Eğer bizim de ağaçlarımız olsaydı, ülkemize yağmurlar yağar, toprağımız bereketli olurdu. O zaman sen de rüyanda buralara gelmek yerine, yine

göklerde uçar, mavi
denizlerde yüzerdin,"
demişler.

Küçük çocuk tekrar
ceplerini yoklamış.

Bakmış, cebinde elma
çekirdekleri... "Alın,
bunları ekin!" demiş.

"Ağaçlar büyürken
dalları kırmayın,
tomurcukları
koparmayın. O zaman
sizin ağaçlarınız da
meyve verir. Yeni
tohumlar eker,
ağaçlarınızı çoğaltırsınız.
Ormanlarınız olduğunda,
sizin ülkenize de
yağmurlar yağar."

Küçük çocuk sabah
uyandığında, gece
okuduğu gazeteyi
yatağının yanında
bulmuş. Bakmış resimde
iki küçük çocuk.

Yüzleri mutluluktan ıslıl
ıslıl, karınları tok, temiz
giysili iki çocukmuş
bunlar. Hemen
yanlarındaki elma
ağacına yaslanmış,
gülümsüyorlarmış.

Gözüne gelmişler...

Küçük çocuk da onlara
gülümsemiş.

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

SİBEL'İN BEBEĞİ

Sibel'in çok sevdiği bir bebeği varmış. Çok tatlı da bir kedisi varmış. Sibel bir gün bebeğinin olmadığını görmüş.

Ağlamış. Hemen gidip kedisine sormuş, kedisi kafasını iki yana sallayarak, "miyav miyav" demiş. Sibel annesine sormuş, annesi de "bilmiyorum" demiş. Sibel meğerse bebeğini oyuncak dolabına koymuş. Her tarafı aramış, yalnızca oyuncak dolabına bakmamış. Mutfaktaki annesine yine gidip, "anne her tarafa baktım" demiş, "hiçbir yerde yok." Sibel'in annesi Sibel'in odasına gitmiş. Oyuncak dolabını açmış. Oyuncakların en altındaymış bebek. Oyuncakları her tarafa dağıtmışlar. Sibel annesine demiş ki, "bak hiçbir yerde yok." Sibel'in annesi, "kızım daha oyuncakların en altına inmedik ki. Sen de o kadar oyuncak almasaydın." Sibel, "Ben mi aldım anne? Senle babam aldınız. Evet birazcık hakkın var. Çünkü doğum günlerimde de gelmişti. Ama ben size zorla alın dememiştim." "Bak işte Sibel konuşma bebeğini buldum." demiş. Sibel bebeğini bulunca çok sevinmiş ve bebeğini yanından hiç ayırmamış.

Deniz Sert

AYNA

Bazen aynanın karşısına
Geçer,
Kendimi izlerim,
Her bakışımda sanki
Kendimi görmeyeceğim.
Ama ayna nedir ki?
İnsanlara, hayata benzer
Sen ona gülersen
O da tabii ki güler
Ama kızgınsan ona
O da kızar sana

Elif Kayaman

ANNECİĞİM

Ben minicik bebekken,
Kucağında sallarken,
Yanağımdan öperken,
Anlayamazdım seni ben.
Daha ben doğmamışken,
Karanlıkta yaşarken,
Dünyamı aydınlatan,
Hayat güneşimsin sen.
Borcunu nasıl öderim?
Beni öpüp, sevdiğin,
Yorulup, üzüldüğün,
Gözümün önündeyken.
Dünyanın melekleri,
Yanımızda dururken,
Kıymetini bilelim,
Onları hep sevelim...

Neva Öztulga

SEVGİLİ ÖĞRETMENİM

Kimdir bize ışık veren?
Aydınlatan, seven, öğreten,
Mutlu eden, şekle sokan,
Canım, melek öğretmenim.

Bilgisi hiç tükenmeyen,
Vermekten hiç
yorulmayan,

Her zaman yanımızda,
Güleryüzlü
öğretmenim...

Sabır ile eğiten,
Mutlulukla yücelten,
Hoşgörüyü öğreten,
Sevgili öğretmenim.
Yüreğimde, dilimde,
Mutluluk ve sevgimde,

Başarıyla, kalbimde,
Sevgili öğretmenim!...

ÇARPIK DIŞLERİM VE TELİM

Birinci sınıfa başlayalı 2 ay olmuştu ki üst ön dişlerim sallanmaya başladı ve çıktı. Ardından diğerlerini de kaybettim. Bir süre dişsiz gezdikten sonra kocaman, beyaz, uçları tırtıklı yeni dişlerim çıkmaya başladı. Yeni dişlerim o kadar büyüktü ki, yerlerine sığamadılar, birbirlerini sıkıştırdılar, dişlerim ağızma düzgün yerleşmedi. Bir gün annemle beraber diş doktoruna gittik. Dişçi koltuğuna oturduğumda çok heyecanlıydım. Doktor dişlerimi inceleyip tel takmamı söyledi. Dişlerimin kalıbını aldı ve benim için damağı olan bir tel hazırladı. Bu tele alışmam zor oldu, her gün dişlerimi fırçalayıp bu teli takıyorum. Benim gibi tel takan arkadaşlarıma sevgiler. Siz de telinizi hep takın ki, dişleriniz düzelsin gülmekten korkmayın.

Duygu Gürleyik

PERİLER VE USLU ÇOCUKLAR

Ekin Bodur

BİR VARMIŞ bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir gezegen varmış. Bu gezegendeki çocuklar çok tembelmiş. Hiç söz dinlemezlermiş. Tabii ki oradaki çocukların hepsi tembel değilmiş. ama büyük bir [çoğunluğu tembelmiş.

Bunun yanında bazı çocuklar tam tersine akıllı ve uslu çocuklarmış.

Bu gezegenin yakınlarında da bir gezegen varmış. Bu gezegenin adı da iyilik perileri gezegeniymiş. Buradaki iyilik perileri çok bilgiliymiş. Aylardır, yıllardır tembel çocukların bulunduğu gezegene gitmek istiyorlarmış. Oradaki çocuklara akıl götüreceklermiş. Böylece tembel çocuklar akıllı ve uslu çocuk olacaklarmış. Bir gün oradaki perilerden en yaşlısı ve en bilgisi, tembel çocukların gezegenine gitme yolunu bulmuş. Perilerin kocaman bilgisayarları varmış. Tembel çocukların gezegenindeki akıllı çocukların da bilgisayarları varmış.

Perilerin en bilgisi çalışkan çocukların bilgisayarlarıyla iletişim kurmayı başarmış ve şunları söylemiş:

"Sizin gezegeninizdeki tembel çocukları çalışkan yapmak için bir çare bulduk. Eğer siz bize yardım ederseniz sizin gezegeniniz de tembellikten kurtulacaktır, " demiş. Çocuklar da kabul etmişler.

Soracaksınız; çocuklar perileri nasıl tanıyor diye. Çocuklar da perilerle iletişim kurmaya çalışıyormuş ve onların bilgisayarlarıyla perilerin bilgisayarları aynı anda açılmış ve iletişim kurmayı başarmışlar.

Çocukların ülkesinde roketler varmış. Ama perilerin gezegeninin yönünü bilmediklerinden gelemiyorlarmış. Periler çocuklara gezegenlerinin yönünü söylemişler. Çocuklar da böylece perilerin gezegenine gelmişler. Periler rokete kalıp kalıp akıl koymuşlar ve kalıp sayısının yarısı kadar da peri binmiş. Tabii uslu çocuklar da varmış rokette. Tüm periler iki akıl atacaklarmış tembel çocukların gezegenine ve rokete binmişler. Bilge peri onları yolcu ettikten sonra laboratuvarına gitmiş ve onları bilgisayarından izlemeye başlamış.

Periler havada uçuşup her gördüğü çocuğa bir akıl atıyormuş ve sonunda çocukların hepsi akıllı olmuş. Artık hiç tembel çocuk yokmuş. Hepsi söz dinliyor, derslerine çalışıyor ve hiç yalan söylemiyorlarmış.

Cikcik Postası

HÜR OLSAM

Bir çiçek olsam

*Uçsuz bucaksız bir
yerde*

*Ufuk çemberinin
üzerinden*

*Engin denize bakan bir
yerde
büyüsem*

Hür olsam

Bir kuş olsam

Uçsuz bucaksız gökte

Uçabilsem

Hür olsam

Bir bulut olsam

Rüzgâr beni sürüklese

Yollasa başka ülkelere

Hür olsam

*Ben yine kendim
olmalıyım*

*Düşüncem, zekâm ve
hareketlerimle*

*Kimseye muhtaç olma-
dan*

Hür olsam

Özlem Yalçın

SABAH GÜLÜ

Ben bir sabah gülüyüm
Akşam solar sabah
açarım

Dümdüz bir arazide
yaşarım

Güneş doğarken ufuktan

Gülerim ben her zaman

Korkarım insanlar gülüp

Koparırlar beni diye

Gece boynum bükülür

Uykuya dalarım

Sabahları ise sevinç

doludur yüreğim

Çünkü ben

SABAH GÜLÜYÜM

Özlem Yalçın

UYKU DEDİKLERİ

Şu uyku dedikleri

Nedir ki?

Yatarsın bir, iki, üç

Baktın ki uyumuşsun

Uyursun Uyursun

Bir an gelir

Baktın ki uyanmışsın

Nedir şu uyku dedikleri

Nedir ki

Uyursun uyanırsın

Hep böyle olur bu

Ne olacak bu iş

Hep merak etmişimdir.

Ceren Çalış

ÖĞRETMENİM

Nur gibisin öğretmenim

Baktıkça bize

Güller açıyor yüzümüzde

Bir gülümseyişin var
öğretmenim

Kalbimi işliyor taa..
derinlerden

Bir dokunuşun var
öğretmenim

Yüreğimi titretiyor

Sarılmak geliyor içimden

Bir bakışın var ki
öğretmenim

Sevgi dolu ve sıcak

Kucaklıyor bizi

O gözler hiç
kapanmayacak.

Işık Eflân Tınaz

Onu Seviyorum... (5)

Fatih Erdoğan

Dersin son dakikaları. Türkçe öğretmeni en arka sıralara doğru bakarak ders anlatıyor. Konu şiir açıklaması. Şair ne demek istemiş? Parmağım havada. Şairin ne demek istemiş olabileceğini söylemek istiyorum. Öğretmenin gözü sonunda parmağımı yakalıyor. "Sen söyle!" Yerimden doğrulup hızla konuşuyorum. Öğretmen söylediklerimi ağır ağır tekrarlıyor. "Aferin," diyor. Zil çalıyor. Ben hâlâ ayaktaım. Öğretmen, masasına doğru gidiyor, bense arka sıralara kaçamak bir bakış atıyorum. Aferinin gururunu gözlerimle Nil'e aktarmak istiyorum. Bana hayranlıkla bakıyor bulmak istiyorum onu. Aldığım aferinin o zaman bir anlamı olacak benim için. Ama hayır. O bana bakmıyor. Sıranın içinden bir şeyler arıyor. Dışarı çıkıyor sonra. Aferinim havada kaldı. Aferinim boşa gitti. Birden bir şeyi fark ediyorum. Sırasında yalnız. Enis hasta, gelmedi. Acaba? Acaba onun yanına oturuversem? "Öğretmenim, pencereden soğuk geliyordu da arkadaşımın yanı boştu..."

Düşündüğümü aynen yapıyorum. Beni yanında görünce şaşıyor. Seviniyor mu? Anlaşılmıyor. Ders Tabiat Bilgisi. Öğretmenimizle gözgöze gelmemeye çalışıyorum, neden yer değiştirdiğimi sormamalı. Ama beni görmeli de. Nerede olduğumu sormamalı. Başımı kaldırmıyorum hiç. Öğretmenimiz sıraların arasında dolaşıyor. Kaçamak izliyorum. Nil ise hareketsiz ders dinliyor. Bu arada saçları gözüme ilişiyor. Bu kadar yakından görmemiştim hiç. Sarı ve uzun. Ama çok ince. Birden o inceliği merak ediyorum. Biraz yaklaşıyorum. Dışardan gelen ışık, tellerin arasında oynaşıyor. Gözlerimi kısıp bakıyorum. Işığı saçlarından süzerek gözlerime akıtıyorum. Dumansı puslu bir sarılık içinde gözlerim kamaşıyor. Bambaşka bir dünyadayım. Sapsarı bir boşlukta yüzüyorum. Ağırlığım yok. Ellerimle boşluğu saran sarı dumanı yakalamaya çalışıyorum. Yumuşak, serin bir doku. Duman parmaklarımın arasından su gibi akıyor. Hızla akıyor, sımsıkı tutuyorum. "Ay," sesiyle irkiliyorum. "Hoşuna mı gitti?" Öğretmenin sesi bu ikincisi. Elimi Nil'in saçlarından çözüyorum. Nil şaşkın. Sınıf, öğretmenin sorusundan cesaretlenip kahkahasını bırakıyor. Nil kıpkırmızı, yüzüme bakıyor. Gözlerim kararıyor. Utancımdan ölebilirim.

Çantamı toplarken kimseye bakmamaya çalışıyorum. Nil, petrol yeşili kabanını giyiyor. "Yarın," diyor, "Enis yine gelmeyecek. Yine yanıma oturur musun?"

Onu seviyorum.

Aahia'nın Doğum Günü

(Winnie-the-Pooh)

A.A.Milne'den çeviren: Gülsevin Kırıl

Resimler: E. Shepard

AAHİA, ŞU yaşlı, gri eşek, nehrin kıyısında durdu ve uzun uzun suda kendine baktı.

"Acıklı," dedi. "Aynen böyle. Acıklı."

Döndü ve nehir kıyısında yavaş yavaş yirmi metre yürüdü, suya girip karşı tarafa geçti, sonra yavaş yavaş gerisin geri yürüdü. Yeniden suda kendine baktı.

"Tam düşündüğüm gibi," dedi. "Bu taraftan da iyi görünmüyor. Ama, zaten aldırış eden de yok. Kimse umursamıyor. Acıklı, gerçekten acıklı."

Arkasındaki eğreltiotlarında bir çatırdama oldu ve Pufpuf Ayı görüldü.

"Günaydın, Aahia," dedi Pufpuf. "

"Günaydın, Pufpuf Ayı," dedi Aahia sıkıntıyla. "Aydınlık bir gün olacak mı, bilmem," diye ekledi. "Ben kuşkuluyum."

"Neden, sorun nedir?"

"Hiçbir şey, Pufpuf Ayı,

hiçbir şey. Hiçbirimiz yapamıyoruz, bazılarımızsa yapmıyoruz. İşte böyle.

"Ne yapamıyoruz?" diye sordu Pufpuf, burnunu ovuşturarak.

"Eğlence. Şarkı ve dans. İşte çalıların çevresinde el çırpıp dönüyoruz."

"Ya!" dedi Pufpuf. Uzun bir süre düşündü, sonra sordu, "Ne çalışı bu?"

Aahia, "Arkadaş canlısı olmak," diye kederle sürdürdü konuşmasını.

"Şikâyet etmiyorum ama, açıkça görülüyor."

Pufpuf, büyük bir taşın üzerine oturup bunu düşünmeye çalıştı. Bu, ona bilmece gibi gözüktü ve o bir Çok Küçük Beyinli Ayı olduğu için, bilmecelemlerle arası pek iyi değildi. Onun yerine Dabidi dam'ı söyledi.

Dabidi dubidi dabidi dubidi dam

Bir bilmeceyle geldi, şu tuhaf

adam

*Düşündüm taşındım,
bilmecenin cevabı*

*Dabidi dubidi dabidi dubidi
dam*

Bu ilk kıtaydı. Bitirdiğinde, Aahia beğenmediğini söylemediği için, Pufpuf kibarca ona ikinci kıtayı da söyledi.

*Dabidi dubidi dabidi dubidi
dam*

*İşlik çalamadı, ne balık ne
adam*

*Düşündüm taşındım,
bilmecenin cevabı*

*Dabidi dubidi dabidi dubidi
dam*

Aahia, hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Bu yüzden, Pufpuf üçüncü kıtayı yavaşça kendi kendine mırıldandı.

*Dabidi dubidi dabidi dubidi
dam,*

*Neden bilmem, tavuk gibi gı-
dakladı.*

*O adam, bu bilmecenin
cevabı*

*Dabidi dubidi dabidi dubidi
dam*

"Çok doğru," dedi Aahia.
"Şarkı söyle. Lay lay lay lom.
Burada toplanmışken, gül,

eğlenmene bak."

"Öyle yapıyorum," dedi
Pufpuf.

"Bazıları yapabilir," dedi
Aahia.

"Neden, sorun nedir?"

"Bir sorun mu var?"

"Çok üzgün görünüyorsun,
Aahia."

"Üzgün mü? Neden üzgün
olayım? Bugün benim doğum
günüm. Yılın en neşeli günü."

"Doğum günün mü?" dedi
Pufpuf, büyük bir şaşkınlıkla

"Tabii ki. Görmüyor musun?
Armağanlarıma baksana."
Ayağını bir uçtan ötekine
salladı. "Doğum günü

25

pastama, şu mumlara, süslere
bak."

Pufpuf baktı, önce sağ
tarafa, sonra sol tarafa.

"Armağanlar mı?" dedi
Pufpuf. "Doğum günü pastası
mı? Nerede?"

"Görmüyor musun?"

"Hayır," dedi Pufpuf.

"Ben de," dedi Aahia.

"Şakaydı," diye açıkladı. "Ha
ha ha!"

Pufpuf başını kaşıdı, bütün bunlar kafasını karıştırmıştı.

"Gerçekten bugün doğum günün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Oh! O zaman tebrikler, Aahia."

"Ben de seni tebrik ederim, Pufpuf Ayı."

"Ama, bugün benim doğum günüm değil ki."

"Hayır, benimki."

"Ama bana 'Tebrikler' dedin."

"Neden olmasın? Doğum günüm sana da mutluluk vermeli, değil mi?"

"Oh, anlıyorum," dedi Pufpuf Ayı.

"Zaten her şey yeterince kötü," dedi Aahia, neredeyse ağlayacaktı, "ben çok mutsuzum, ne bir armağanım, ne doğum günü pastam, ne de mumlarım var, hiç kimse beni hatırlamadı, bari başkaları mutsuz olmasın..."

Bu kadarı Pufpuf Ayı için çok fazlaydı. "Orada kal!" diye seslendi Aahia'ya. Ve olabildiğince hızla eve koştu; çünkü, bir an önce Aahia'ya herhangi bir armağan alması gerektiğini düşünüyordu, daha

sonra uygun bir armağan alabilirdi.

Evinin kapısında Domuzcuk'a rastladı, tokmağa yetişmek için zıplayıp duruyordu.

"Merhaba, Domuzcuk," dedi.

"Merhaba, Pufpuf," dedi Domuzcuk.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Tokmağa yetişmeye çalışıyorum," dedi Domuzcuk. "Ben de yeni gelmişim..."

"Dur, senin yerine yapayım," dedi Pufpuf kibarca. Sonra uzanıp, kapıyı çaldı. "Biraz önce Aahia'yı gördüm," diye başladı konuşmasına, "Zavallı Aahia'cık, çok üzgün duruyordu, çünkü bugün doğum günü ve hiç kimse hatırlamamış, çok mutsuzdu -- Aahia'yı bilirsin-- orada öylece duruyordu ve... Burada her kim yaşıyorsa, kapıyı

açması ne kadar uzun zaman alıyor." Kapıyı yeniden çaldı.

"Ama Pufpuf," dedi Domuzcuk, "burası senin kendi evin."

"Ya!" dedi Pufpuf. "Demek öyle," dedi. "Haydi, içeri girelim."

İçeri girdiler. Pufpuf'un ilk yaptığı, dolaba gidip küçük bir kavanoz bal kalıp kalmadığına bakmak oldu; kalmıştı, balı aldı.

"Bunu Aahia'ya doğum günü armağanı olarak vereceğim," diye açıkladı. "Sen ne vereceksin?"

"Ben de veremez miyim?" dedi Domuzcuk. "İkimizin armağanı olsa?"

"Hayır," dedi Pufpuf. "Bu iyi bir fikir değil."

"Peki, o zaman, ben de ona bir balon veririm. Partimden bir tane kalmıştı. Şimdi gidip onu alayım, tamam mı?"

"Çok güzel bir fikir, Domuzcuk. Bu, tam Aahia'yı neşelendirecek şey. Kimse bir balonla üzgün kalmaz."

Böylece Domuzcuk yola koyuldu; Pufpuf da bal kavanozu ile birlikte ters

yönde ilerlemeye başladı.

Sıcak bir gündü ve Pufpuf'un yolu uzundu. Yolu yarılamadan, Pufpuf'u tuhaf bir duygu kapladı. Bu tuhaf şey burnunun ucundan başlıyor ve ayaklarının altına kadar onu gıdıklıyordu. Sanki, içinde birisi, "Hadi Pufpuf, birazcık bir şeyler yemeye ne dersin?" diyordu.

"Vay canına," dedi Pufpuf, "bu kadar geç olduğunun farkında değildim." Sonra oturdu ve bal kavanozunun kapağını açtı. "İyi ki, bunu yanımda getirmişim," diye düşündü. "Pek çok ayı, böyle sıcak günlerde yanına yiyecek bir şey almadan yola çıkar." Sonra yemeğe başladı.

"Dur bakalım," diye düşündü, kavanozun dibindeki son lokmayı da yalarken, "ben nereye gidiyordum? Ha, evet, Aahia." Yavaşça ayağa kalktı.

Sonra, birden hatırladı. Aahia'nın doğum günü armağanını yemişti!

"Eyvah!" dedi Pufpuf. "Ne yapacağım? Ona bir armağan vermeliyim."

Kısa bir süre ak-lına hiçbir şey gelmedi. Sonra şöyle düşündü: "İçinde bal olmasa

da, bu çok hoş bir kap. Hele onu güzelce yıkayıp, üstüne Doğum Günün Kutlu Olsun' yazdırırsam. Aahia içinde öteberisini saklayabilir, böylece bu bir Yararlı Kap olur." Sonra, Yüz Dönüm Ormanı'ndan geçerken, orada yaşayan Baykuş'u çağırmaya gitti.

"Günaydın, Baykuş," dedi.

"Günaydın, Pufpuf," dedi Baykuş.

"Aahia'nın doğum günü kutlu olsun," dedi Pufpuf.

"Bugün onun doğum günü mü?"

"Ona ne vereceksin, Baykuş?"

"Ona sen ne vereceksin, Pufpuf?"

"Ben ona bir Öteberisini Saklayabileceği Yararlı Kap vereceğim. Sana sormak istediğim..."

"Bunu mu?" diye sordu Baykuş, kabı Pufpuf'un pençelerinden alırken.

"Evet, sana sormak istediğim..."

"Birisi bunda bal saklıyormuş," dedi Baykuş.

"Bunda çok şey saklayabilirsin," dedi Pufpuf

içtenlikle. "Bu çok Yararlı bir Kap. Ben de tam sana soracaktım ki..."

"Üstüne Doğum Günün Kutlu Olsun' yazmalısın."

"Ben de senden bunu isteyecektim," dedi Pufpuf.

"Çünkü ben titrek yazabiliyorum. Güzel yazıyorum ama elim titriyor ve harfler yanlış yerlere gidiyor. Sen, benim için üstüne Doğum Günün Kutlu Olsun' yazar mısın?"

"Bu güzel bir kap," dedi Baykuş, döndüre döndüre incelerken.

"Bunu, ben de verebilir miyim? İkimizin armağanı olsa?"

"Hayır," dedi Pufpuf. "Bu iyi bir fikir değil. Ben önce yıkayayım, sonra sen üstüne yazarsın."

Sonra, Pufpuf kabını yıkadı, kuruttu. Bu arada, Baykuş, kurşunkaleminin arkasını ısırmış, doğum günü' nasıl yazılır diye düşünüyordu.

"Sen okuyabilir misin, Pufpuf?" diye sordu, birazcık endişeyle. "Kapımın dışında, kapıyı vurmak ve çalmakla ilgili Christopher Robin'in yazdığı bir yazı var. Onu okuyabilir misin?"

"Christopher Robin bana orada ne yazdığını söylemişti,

bu yüzden okuyabilirim."

"O zaman, burada ne yazdığını sana söylerim, sen de okursun."

Sonra Baykuş yazdı...Şunu:

DODUM DÜBÜN GÜBÜM
TUBLU OSLUN KUKLU
SOSLUM.

Pufpuf hayranlıkla baktı.
"Yalnızca 'Doğum Günün
Kutlu Olsun' diye yazdım."
dedi Baykuş, kayıtsızca.

"Çok güzel ve uzun," dedi
Pufpuf, yazıdan çok
etkilenmişti.

"Şey, aslında, "Doğum
Günün Kutlu
Olsun,
Sevgiler,

Pufpuf yazmıştım.
Tabii ki, böyle uzun
bir şey yazmak için
çok kalem harcamak
gerekir."

"Anlıyorum," dedi Pufpuf.

Tüm bunlar olur biterken,
Domuzcuk, Aahia'ya vereceği
balonu almak için evine
gitmişti. Balonu, uçmasın diye
göğsüne bastırıp sıkıca tuttu
ve Pufpuf dan önce Aahia'nın
yanına varabilmek için
koşabildiği kadar hızlı
koştı; eğer
armağanını Aahia'ya
ilk o verebilirse, hiç

kimse söylemeden kendisi
düşünmüş gibi olacaktı.

Koşarken ve Aahia'nın ne
kadar sevineceğini
düşünürken, bastığı yeri
görmedi. Birdenbire ayağı bir
tavşan deliğine girdi ve
yüzükoyun yere düştü.

PAAATTT!!!

Domuzcuk, yattığı yerde
neler olduğunu düşünüyordu.
İlkönce, tüm dünyanın havaya
uçtuğunu düşündü; sonra
belki de yalnızca orman
havaya uçmuştur diye
düşündü; sonra belki de
yalnızca kendisinin havaya
uçtuğunu ve Ay'da veya başka
bir yerde yapayalnız kaldığını,
bir daha Christopher Robin'i,
Pufpuf u ve Aahia'yı
göremeyeceğini düşündü.
Sonra da, "Eğer Ay'daysam,
hep yüzükoyun yatmak
zorunda değilim ya," diye
düşündü ve kalkıp merakla
etrafına baktı.

Hâlâ ormandaydı.

"Bu çok komik," diye
düşündü. "O patlama sesi
neydi acaba? Yalnızca, yere
düşerek bu kadar çok ses
çıkaramam. Benim balonum
nerede? Bu yerdeki yırtık
pırtık şey de nesi?"

Balonuydu!

"Eyvah!" dedi Domuzcuk.
"Eyvah, eyvah, eyvahlar olsun!

Artık çok geç. Geri dönemem ve bir balonum daha yok, ama belki de Aahia balonları pek sevmiyordur."

Böylece, üzgün üzgün yola koyuldu ve Aahia'nın yanına vardı.

"Günaydın, Aahia," diye bağırdı Domuzcuk.

"Günaydın, Küçük Domuzcuk," dedi Aahia.

"Güzel bir gün olacak mı, bilmem. Ben kuşkuluyum." diye ekledi. "Zaten önemli de değil."

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Domuzcuk, şimdi daha da yaklaşmıştı.

Aahia, suda kendini seyretmeyi bırakarak, Domuzcuk'u seyretmeye başladı.

"Bir daha söylesene," dedi.

"Doğum gü..."

"Bir dakika bekle."

Üç bacağına üzerinde durup, dördüncü bacağına dikkatlice kulağına getirdi. "Bunu dün yapmıştım," diye açıkladı, üçüncü defa düşerken. "Çok kolay, böylece daha iyi duyabiliyorum...işte oldu. Şimdi, ne diyordun?" Kulağını toynağıyla öne doğru itiyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Domuzcuk yeniden.

"Bana mı diyorsun?"

"Tabii, Aahia."

"Benim doğum günüm mü?"

"Evet."

"Bana, gerçek bir doğum günü mü?"

"Evet, Aahia ve sana bir armağan getirdim."

Aahia sağ bacağını sağ kulağından indirip çevresinde döndü ve zorlukla sol bacağına kaldırdı.

"Bunu öbür kulağımla da duymalıyım," dedi. "Şimdi yeniden."

"Bir armağan," dedi Domuzcuk, yüksek sesle.

"Gene bana mı?"

"Evet."

"Hâlâ benim doğum günüm için mi?"

"Tabii, Aahia."

"Bana gerçek bir doğum günü partisi ha?"

"Evet, Aahia ve sana bir balon getirdim."

"Balon mu?" dedi Aahia. "Bir balon mu dedin? Şu büyük, renkli uçan şeylerden mi? Eğlence, şarkı-ve-dans, haydi gelin hop hop hop?"

"Evet, ama korkarım, çok üzgünüm, Aahia, ama onu sana getirmek için koşarken, düştüm."

"Ah yazık, ne şanssızlık! Sanırım, çok hızlı koştu. Kendini incitmedin ya, Küçük Domuzcuk?"

"Hayır, ama, şey... Şey... Balonu patlattım, Aahia."

Çok uzun bir sessizlik oldu. "Benim balonumu mu?" dedi Aahia, sonunda.

Domuzcuk kafasını salladı. "Benim doğum günü balonumu mu?"

"Evet, Aahia," dedi Domuzcuk, biraz burnunu çekerek. "İşte burada. Doğum Günün Kutlu Olsun." Ve Aahia'ya yırtık pırtık parçayı verdi.

"Bu mu?" dedi Aahia, biraz şaşırmıştı.

Domuzcuk kafasını salladı.

"Benim armağanım mı?"

Domuzcuk yine kafasını salladı.

"Balon mu?"

"Evet."

"Teşekkür ederim, Domuzcuk," dedi Aahia. "Eğer sakıncası yoksa," diye ekledi, "bu balon, hâlâ balonken, ne renkti diye sorabilir miyim?"

"Kırmızı."

"Yalnızca merak etmiştim...Kırmızı," diye mırıldandı kendi kendine. "En sevdiğim renk...Boyu ne kadardı?"

"Benim kadar."

"Yalnızca merak etmiştim...Domuzcuk kadar büyük," diye üzgün üzgün kendi kendine söylendi. "En sevdiğim boy."

Domuzcuk çok üzüldü ve ne diyeceğini bilemedi. Tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken, onu söylemenin iyi olmayacağına karar veriyordu ki, nehrin öteki kıyısından biri seslendi, bu Pufpuf Ayı'ydı.

"Doğum günün kutlu olsun," diye bağırdı Pufpuf Ayı, daha önce kutladığını unutarak.

"Teşekkürler, Pufpuf, kutlu oluyor," dedi Aahia kederle.

"Sana bir armağan getirdim," dedi Pufpuf, heyecanla.

"Armağanımı aldım," dedi Aahia.

Şimdi Pufpuf nehri geçerek Aahia'nın yanına gelmişti, Domuzcuk biraz ötede, başı pençelerinin arasında

burnunu çekip duruyordu.

"Çok Yararlı bir Kap bu," dedi Pufpuf. "İşte burada. Ve üzerinde Doğum Günü Kutlu Olsun, Sevgiler, Pufpuf." yazıyor. Bu yazılar böyle diyor, içine öteberi koymak için. İşte."

Aahia kabı gördüğü zaman çok heyecanlandı.

"Sanırım, balonum bu kaba sığar," dedi.

"Yoo, hayır, Aahia," dedi Pufpuf. Balonlar kaplara sığmayacak kadar büyüktürler. Balonlarla yapılacak şey, onları tutmak..."

"Benimkini değil," dedi Aahia gururla. "Bak, Domuzcuk!" Ve Domuzcuk çevresine kederle bakarken, Aahia balonu dişleriyle kaldırdı, dikkatlice

kabına yerleştirdi; yeniden çıkardı ve yere koydu; sonra tekrar kaldırıp dikkatlice yerine koydu.

"Gerçekten!" dedi Pufpuf. "Giriyor!"

"Giriyor!" dedi Domuzcuk. "Ve çıkıyor!"

"Değil mi?" dedi Aahia. "Giriyor ve çıkıyor."

"Çok memnunum," dedi Pufpuf neşeye, "Sana içine öteberi koyacağın Yararlı bir Kap verdiğim için."

"Çok memnunum," dedi Domuzcuk neşeye, "Sana Yararlı Kabin içine koyacak Bir Şey verdiğim için."

Ama Aahia dinlemiyordu. Balonu çıkarıyor ve tekrar geri koyuyordu, olabildiğince mutluydu.

"Ben ona bir şey vermedim mi? diye sordu Christopher Robin üzüntüyle.

"Tabii verdin," dedim. "Sen ona-hatırlamıyor musun-küçük bir... Küçük bir..."

"Ben« boyaması için, ona bir kutu boya kalem verdim."

"Evet, boya kalemiydi."

"Neden sabahtan vermedim?"

"Onun doğum günü partisini hazırlamakla meşguldün. Kremalı bir doğum günü pastası, üç tane mumu vardı ve ismi pembe şekerlerle yazılmıştı ve..."

"Evet, hatırladım," dedi Christopher Robin.

Eve Dönüş

Halûk Cengiz

GECEDEN BERİ öylece, kendini bilmeden yatıyor. Zaman zaman elini tutuyorum, hemen sıkıyor, ama o denli güçsüz ki...

Az önce bir anlığına açtığı gözlerini yine kapadı işte. Yorgun görünüyor. Çok mu acı çekiyor acaba?..

Koluna takılı lastik boru, uzanıp yatağın yanında asılı duran şişenin içine dek gidiyor. Sehpanın üzerinde lambası yanıp sönen, saatlerdir ötüp duran makineye de birçok kablo, vücudundan çıkıp uzanıyor. Yüzü renksiz, elleri ise beyaza yakın. Onu daha uzun, daha şişman biliyordum. Kimbilir, belki de odanın karanlığı yanıltıyor beni. Ama şu an bunun hiçbir önemi yok.

Annem gelip omuzuma dokunuyor. Onun dinlenmesi gerektiğini, dışarı çıkmamı söylüyor. Elini yavaşça bırakıyorum. Kapının önündeyim. Gözlerimi yine de ondan ayıramıyorum. Şişman

bir hemşire hızlı adımlarla odaya giriyor. Babamın üzerindeki örtüyü çekip kenara itiyor. Bakışlarımla onu izliyorum. Sanki taş, kayaya iğne yapıyor. Hareketleri çok hızlı ve acımasızca. Babamın gözleri hâlâ kapalı, hiçbir şeyin ayrımında olmamasına şu an seviniyorum. İşini bitiren hemşire, örtüyü aynı umursamazlıkla babamın üzerine öylesine atıp geldiği gibi hızla çekip gidiyor. Kendisi koridorun sonunda kayboluyor, ama terliklerinin sesi hâlâ kulaklarımda. Annem oturduğu sandalyeden kalkarak yavaşça örtüyü düzeltiyor. Göz göze geliyoruz bir an, yüzünü hemen öte yana çeviriyor, ama gözyaşlarını görüyorum. O an içimde bir şeyler kopuyor.

33

Resimler: Hüseyin Morova

Koşup ona sarılmak istiyorum, sonra da ağlamak, ağlamak...

Arkamdaki ayak seslerine dönüyorum: Amcamla yengem. Yengem ağlıyor. Koşarak girip anneme sarılıyor. Amcam da giriyor başımı okşayıp. Anneme, "Geçmiş olsun yenge," diyor güç duyulur bir sesle. Bir süre babamın yatağının ayakucunda durup üçü de konuşmadan ona bakıyor, sonra da yavaş yavaş dışarı yürüyorlar. Yengemin ayakkabılarına takılıyor gözüm, pırıl pırıl parlıyorlar ışık vurdukça. Rugan denilen cinsten. Sanki düğüne gelir gibi, sanki başka yokmuş gibi. Ne garip kadındır şu yengem; gözyaşları hep gözlerinin ucundadır, aklı ise hep gezmelerde. Kimbilir buradan sonrası için ne düşleri, gezi programları vardır...

Onlar çıkınca, ben giriyorum. Annem, "Gürültü yapma sakın!" diyor. Ne yapabilirim ki?..

Yatağın karşısındaki kanepeye oturuyorum. Öylece yatıyor. Gözleri kapalı. Yüzü biraz rahatlamış gibi ama, uyuyup uyumadığını anlayamıyorum. Kapının aralığından giren ışık üzerine düşüyor. Göğsüne bakıyorum: Yavaş yavaş inip kalkıyor.

Uyumak istiyorum. Yalnızca uyumak, uyanınca da kendimi yatağımda bulmak.. Olanlara inanamıyorum, babama ne olduğunu bilemiyorum. Saatlerdir kalkacak ve o her zamanki sevecenliği ile bizi alıp, eve götürecektir, diye bekliyorum. Buraya ilk geldiğimizde, "Az sonra 'şaka yaptım' diyecek, belki de kahkahalarla gülecek halimize," diyordum kendi kendime. Oysa saatler geçti. Artık korkuyorum. O, hep öylece yatıyor. Bana yalnızca, "Baban biraz hastalandı," diyorlar, önemli bir şey olmadığını söylüyorlar. Ama benim yanımda herkes sesini alçaltarak konuşuyor annemle. Söylenenleri duymamı kimse istemiyor ve hiç kimse bana ne zaman eve gideceğimizi de söylemiyor.

Babam dönmeyecek mi
yoksa bizimle, dönemeyecek
mi yoksa?.. Onu burada mı
bırakacağız? Ya da babam?..
Yok, hayır hayır, babam
iyileşecek, ona hiçbir şey
olmayacak. Onu burada
bırakıp gitmeyeceğiz,

gidemeyiz, ben
gidemem en
azından. Sonra
kiminle oynarım?
Derslerimi kime
sorarım? Bana
okumam gereken
kitapları kim
söyler? Kim
korur beni
tehlikelerden?..
Kalkıp elini
tutuyorum.
Yüzüne bakınca
yine içimden bir
şeyler akıyor.
Geceden beri ilk
kez ağlıyorum.

Oysa bunu hiç istemiyorum.
İçeri birinin girip beni böyle
görmesini de istemiyorum.
Çünkü artık küçük değilim.
Ama kendimi tutamıyorum.
Korka korka eğilip yanağından
öpüyorum yavaşça onu.
Doğrulurken o elimi sıkıyor.
Evet, elimi sıkıyor. Hem de
daha kuvvetlice bu kez, daha

bir güçlü.

Annemin odaya girdiğini
görünce kanepeye dönüyorum.
Gelip yanıma oturuyor.
Ağladığımı anlamış olmalı.
Sarılıyor bana hiçbir şey
söylemeden ve saçlarımı
okşuyor. Ne zamandır bunu

sevmiyordum.
Onun bana
hâlâ bebek-
mişim gibi
davrandığını
düşünüp
kızıyordum.
Ama şimdi
hoşuma
gidiyor.
Sarılıyorum
anneme,
gözyaşlarımı
saklamaya
çalışmadan,
sessizce
ağlıyorum.
Dışardan

gürültüler geliyor. Koridorda
birçok insan ve ayak sesi.
Hastabakıcının biri, elindeki
tepsiyi masaya bırakıp,
konuşmadan çıkıyor. Annem,
bir şeyler yemem gerektiğini
söyleyip ayağa kalkıyor.
"Canım istemiyor" diyorum.
"Sen de güçsüz kalıp
hastalanacaksın, sonra ben ne

yapacağım?" diyor.
Yanıtlamadan kalkıyorum.
Bana her istediğini hep böyle yaptırıyor. Onu üzme istemeyeceğimi biliyor çünkü. "Aferin sana," dedikten sonra bir sigara yakıp, dışarı çıkıyor annem. Şu sigara denen şeyden tiksiniyorum, iğreniyorum, nefret ediyorum. Babam da ne çok içiyordu. Pek çok kişinin, arkadaşlarının ona, "Sigarayı azaltmalısın, bırakmalısın," dediklerini anımsıyorum. Bu yüzden mi hastalandı acaba? Bu yüzden mi ikinci gecedir evimize gidemiyoruz?.. Hele bir iyileşsin, ayağa kalksın; ona bir daha sigara içmemesi için yalvaracağım, isterse bana kızsın... Ama yok, onu bir daha kızdırmamalıyım... Bilmiyorum, hiç bilmiyorum şimdi.

Masaya oturuyorum. Yemek tabağının üzerindeki kapağı kaldırmıyorum bile. Canım hiçbir şey istemiyor. Yoğurtla ekmeği yavaş yavaş yiyorum. "Akşam yemeğini yiyen herkes buraya doluşur yine," diyorum kendi kendime. Tanıdıklar, komşular, akrabalarımız... Annem yanıma gelip yemeği de yememi söylüyor. "Hayır,

doydum," diyorum. Annem uzatmıyor, gidip kanepeye oturuyor. "Merhaba..." Teyzem bu. Başını kapıdan uzatmış, arkasında da o sevimsiz oğlu... İçeri giriyor teyzem. Yanımdan geçerken o da başımı okşuyor. Zaten herkes başımı okşuyor bugünlerde. Annem ayağa kalkıp, "Hoşgeldin abla," diyor. Teyzem eniştemin işi olduğunu, gelemediği için özür dilediğini söyleyerek bana "Hadi, Semih ile birlikte koridora çıkın biraz," diyor. Kalkıyorum. Eniştemin işi olduğuna inanmıyorum. Bacaklarını uzatıp televizyon seyredişi gözümün önüne geliyor.

Koridora çıkıp kapının karşısındaki duvara dayanıyorum. Buradan da görebiliyorum.babamı. Semih yanıma gelip, "Geçmiş olsun," diyor isteksizce. O da beni sevmiyor, biliyorum. "Sağol" diyorum yavaşça. Yanyana duruyoruz, ama hiç konuşmuyoruz. Bir ara başımı çevirip ona bakıyorum. Göz göze geliyoruz. Yine küçümseyerek bakıyor bana. Bu kez sanki zavallıymışım, babasızmışım gibi de bakıyor sanki. Ondandır nefret ediyorum,

nefret ediyorum. Teyzemle annem dışarı çıkıyorlar. Teyzem hâlâ konuşuyor, hep konuşuyor. Annem de her zamanki gibi başı önünde, sessizce duruyor. Biliyorum, dinlemiyor aslında, dinlermiş gibi yapıyor. Sonra üçü birlikte merdivenlere doğru yürüyorlar. Teyzem dönüp "Allahısmarladık," diyor bana. Yanıtlamadan içeri doğru yürüyorum. Arkamdan anneme "Yabani" dediğini duyuyorum teyzemin benim için. Hep böyle der zaten, sonra da babama benzediğimi söyler hemen. Ah, keşke...

Odadayım. Babamın göğsü yavaşça inip kalkıyor. Hafif hafif horladığını duyuyorum. Ondan bir ses çıkıyor olması sevindiriyor beni. Kanepeye oturuyorum. Başımı duvara dayayıp, gözlerimi kapatıyorum. Babamın horlamasını dinliyorum. Ne güzel, ne kadar güzel horluyor.

Annemin ayak seslerine kaldırıyorum başımı. "Uyu oğlum," diyor, "çok uykusuzsun, çok yoruldu iki gecedir. Bak baban da uyuyor artık." Yanıma oturuyor. "Kimse gelmeseydi," diyorum. "Geç oldu, artık kimse gelmez"

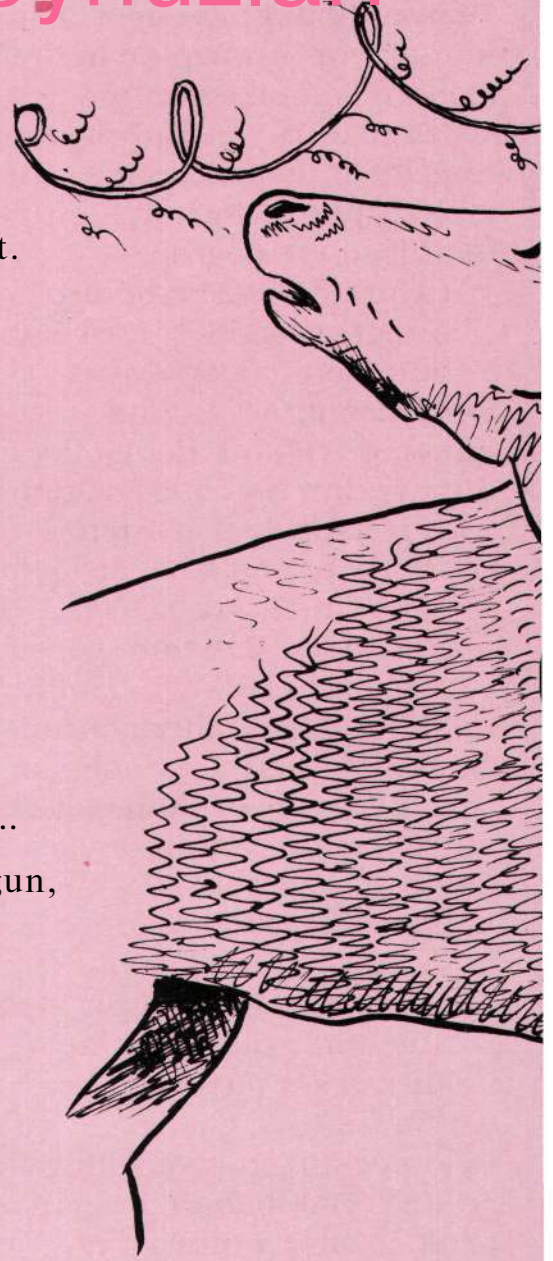
diyor annem. Başımı göğsüne bastırıyor. Yavaş yavaş saçlarımı okşuyor yine. Dışarda sesler giderek azalıyor. Gözlerimi kapıyorum. Babamın horlaması sürüyor, evet, sürüyor.

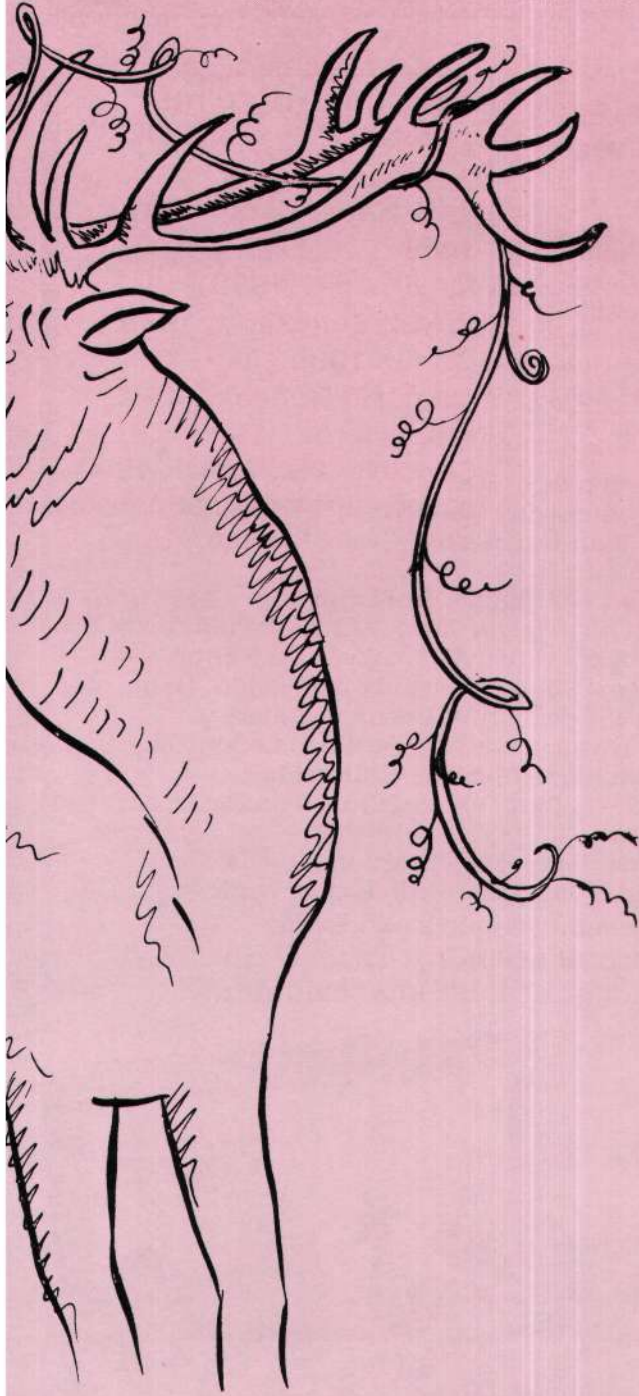
Işık tam gözlerimin içine giriyor. Kanepede yatar biçimde buluyorum kendimi. Başımın altında da bir yastık var. Saati, zamanı, nerede olduğumu anlayamıyorum bir an. Perdeler açık, her yan güneş içinde. Birden her şeyi anımsıyorum. Korkuyla, panikle fırlıyorum yattığım yerden. Babam, yatağın kenarına oturmuş, gülerek bana bakıyor. Yorgun görünüyor, ama lastik borular yok, kablolar, makineler yok. "Baba?" diye sesleniyorum soran bir anlamda. Gülüşü artıyor, öylece bana bakıyor. Annem, kapının yanındaki küçük çantayı eğilip alırken, "Tam on saattir uyuyorsun küçük bey, baban kıyamadı seni uyandırmaya," diyor. Babama bakıyorum. "Hadi bakalım tembel," diyor, "bırak şu uykuları da tut elimden. Artık evimize dönüyoruz."

Geyiğin Boynuzları

Cemal Erten

Aman, oğlum, pek zor hayat.
İstiyorsan konfor, rahat,
Adımını at dikkatli.
Olsun yolun açık belli.
İyi düşün, önce hesap,
Hesapsızın sonu harap.
İşte sana bu bir öykü;
Eski değil, daha dünkü.
Ormanda var hani geyik,
Hem tedirgin hem de çevik...
O gün koşmuş, çok da yorgun,
Çöktü kaldı bitkin, durgun.
Bir sarmaşık, çok budala,
"Sarıl," dedi, "sen bu dala"
"Pek kolayca yükselirsin,
Başın hemen göğe değsin."
Boynuzları ağaç sandı,
O aptalcık böyle kandı.

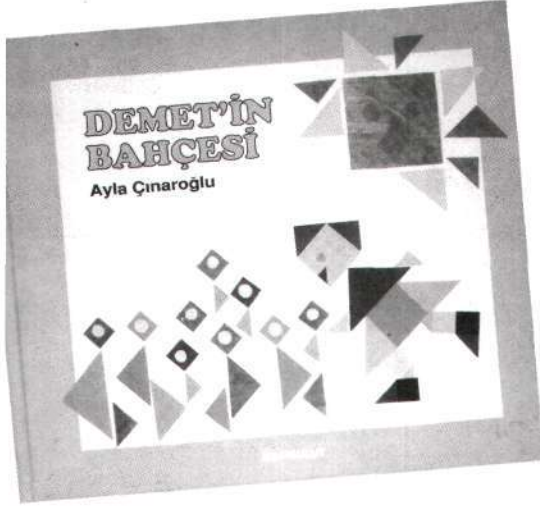
Geyik uyur, haberi yok,
Sarmaşıksa titriyor çok.
Yükselmişti pek çok kolay;
Elindeydi, siz deyin, ay.
Tam o anda kalktı geyik;
Dedi: "Canım, ne delilik."
"Kim oluyor bu asalak?
Sürüngeymiş şuna bir bak."
Sarmaşığı söküp aldı.
Ne dalları, ne kök kaldı.
Sen çocuğum, düşünsene,
Bu öyküde dersimiz ne?
Sarmaşığın aklı var mı?
Kestirme yol ona yar mı?
Yükselmek bu, ister emek.
Alın teri ve ter gerek.

39

Resim: Aylin Baydar

BİR KİTAP BİR YAZAR

Demet'in Bahçesi, Kırçıl Horoz Öykü ve Resimler: Ayla Çınaroğlu. Mavibulut Yayınları, 1992. 19.5x22cm. 1.hamur kuşe. Tamamı renkli resimli. Ciltli. Her biri 36.000. TL

1939 yılında Ankara'da doğan Ayla Çınaroğlu ilk ve orta öğrenimini Etimesgut İlkokulu ve eski adıyla İsmetpaşa Kız Enstitüsü'nde tamamladıktan sonra İstanbul'da Mimar Sinan Üniversitesi Grafik Bölümü'nden mezun oldu.

İlk kitabı 1977 yılında Yeni Dünya Yayınları'ndan çıkan yazar, Mut Teyze'nin Bahçesi adlı öyküsüyle 1979 yılında Kültür Bakanlığı öykü yarışmasında ikinci oldu. Daha sonra, 1982'de TOBAV Çocuk Oyunları

yarışmasında başarı ödülü, 1984 yılında De Yayınevi masal yarışmasında ikincilik, 1988'de de Enver Naci Gökşen öykü yarışmasında üçüncülük ödülü aldı. Kırmızıfare'mizin çeşitli sayılarında şiirlerini, öykülerini okuduğunuz Ayla Çınaroğlu kitaplarından bazılarını kendisi resimlemiştir.

Demet'in Bahçesi ile **Kırçıl Horoz**, yazarın okulöncesi ve ilkokulun ilk yılları için hazırladığı ilk kitaplarıdır. Sevdiğim Hayvanlar'da yazar kedi, köpek, balık ve kuşla ilgili dört minik kitabı bir takım halinde sunuyor minik okurlarına.

Bahçeden bir çiçek kopardığında annesini sevindirir Demet. Bu yüzden de daha çok çiçek koparır, ama annesi bu kez sevinmez.

Bağışlanmayı dilediğinde ise annesi Demet'e şöyle söyler: "Benim bağışlamam yetmez, bahçenin de seni bağışlaması gerek."

Demet'in Bahçesi, son zamanlarda çevre konusunda çokça yazılan öykülerin belki de en güzeli, en zarifidir. **Kırçıl Horoz** ise bulunduğu ortamda sevilmediğini hisseden Kırçıl adlı horozun korku dolu serüvenini ve geri dönüşünü anlatır. Her iki kitap da Çınaroğlu'nun kitaplarında açıkladığı ilginç teknikle resimlenmiş.

Ayla Çınaroğlu'nun yapıtları:

Yedi Kapılı Kent, 1977, 1989

Mavi Boya, 1989

Beyaz Benekli At, 1988

Döne, 1989

Demet'in Bahçesi, 1992

Kırçıl Horoz, 1992

Sevdiğim Hayvanlar, 1993

MAVİBULUT YAYINLARI

KDV dahil fiyatı

OKULÖNCESİ DİZİSİ

Fili Yuttu Bir Yılan / Fatih Erdoğan	10.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor / Fatih Erdoğan	10.000.-
Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	10.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	10.000.-
Dedem Bana Düdük Yaptı / Fatih Erdoğan	10.000.-
Geçiyordum Uğradım / Fatih Erdoğan	10.000.-
Ablam Bana Dil Çıkardı / Fatih Erdoğan	10.000.-
Sınıfta Kaldım Haberim Yok / Fatih Erdoğan	10.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	48.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	40.000.-
Aç Tırtıl/EricCarle	30.000.-
Demet'in Bahçesi/ Ayla Çınaroğlu	36.000.-
Kırçıl Horoz / Ayla Çınaroğlu	36.000.-

SÜRELİ YAYINLAR

KIRMIZIFARE 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8,12,13,14,15,16	12.000.-
KEDİ DERGİSİ 3, 4	20.000.-

MAVİBULUTYAYINLARI Yeniçarşı Cad.
33 / 2 Ferah Ap. D.4 80060 Galatasaray
İstanbul Tel: **252 63 75** Faks: 252 63 76

KORKMAYIN!..

KIRMIZIFARE 'Yİ
ANNENİZE DE
OKUTUN.

*(O zaman neden sizin her ay
başında postacının yolunu
gözlediğinizi daha iyi
anlayacaktır...)*

ABONELİK VE BİLGİ: MAVİBULUT
YAYINLARI * Tel: 252 63 75* Faks: 252 63 76